

Ved Juletræet.

I denne Nat Guds Kjærlighed
Os gav det Bedste, Nogen veed,
Det Bedste, selv han vidste,
Af Faderskjød sin egen Søn,
Sin Himmels Glæde, for vort Njon,
En Stund han vilde miste.

Skjønt Sønnen sidder der igjen,
Gav dog Gud-Fader os ham hen
Til evig Julegave.
Han er den dyre Perle, som
Med Corrig Berden leder om,
Dg — vil den dog ei have.

Men Hver, som tog den, han har nok
 Paa Jorden her, blandt Engles Flok
 I Herlighedens Sæde.

Lov, Priis og Tak for denne Skjænk!
 Lov, Priis og Tak og Ære — tænk,
 Den er Guds egen Glæde!

Men hvert Guds Barn, de store, smaa,
 Vi ogsaa nu, hvad vi formaa,
 Med Hjertens Fryd skal give.
 For Arme op med Haand og Dør,
 For Smaafugl op med Baand paa Stør,
 Saa der kan Glæde blive!

Hver komme freidig frem med Sit;
 Om det er meget eller lidt,
 Det gjør ei stort til Sagen.
 En Barnemund, som synger blid:
 „I denne søde Juletid“,
 Har Gave bragt til Dagen.

De Blade, som jeg bringer her,
 Er faa og smaa, det seer Enhver —
 Jeg eier ikke Mere.

Det er jo Guds, hvad saa vi har,
 Der spørges ifkun, om vi bar
 Det frem til Herrens Gre.

Hvis kjærlig det om mig du troer,
 Saa hæng de faa og simple Ord
 I Juletræets Grene.

Men at du kan i Træets Top
 En bedre Gave binde op —
 Det Herren dig forlene.

O Jesu! sig hvert Juletræ,
 At det maa give Ly og Læ
 Til mange glade Hjerter!
 Lad haabsgrønt det for Alle staa!
 Den Klarhed Markens Hyrder saa,
 Udtindre fra dets Kjerter!

Drag, Herre! om dets Gaver du
 En Kreds med rigtig barmhilig
 Af Unge og af Gamle!
 Lad Englands: „Gode være Gud!“
 Af alle Munde strømme ud
 Og sig til Lovsang samle!

Ved Morgen- og Aftentid.

Ved Morgen- og ved Aftentid
 Da luer jo Guds Himmel blid
 I Glands og Gyldenrøde.
 Mærk det, min Sjæl! O, kunde du
 Med Andagts Flammer i din Su
 Paa samme Maade gløde!

Det er jo, som af Skyen ud
 De Straaler kom med klare Bud,
 At Gud dig har i Vente.
 Ja er det ikke, som du saa,
 At tusind gyldne Binger laa
 Tilrede dig at hente?

Min Sjæl, o spænd dog Bingen paa,
 Og løst dig op, og ind du gaa
 Ad Skyens Purpur-Nevner!
 Jil, søg din Faders aabne Favn
 I Jesu, din Forsoners Navn —
 Da aldrig feil du stevner.

O, mærk dig dog: de Straalers Skin
 Just flammer der, hvor Aasens Lind
 Guds Himmelhvælv berører.
 See, dermed har Gud-Fader sagt:
 At Jord og Himmel staa i Pagt,
 At naadig han dig hører.

— Gud Hellig-Aand! du ene kan
 Min Sjæl med Flammer tænde an
 Og Flugtens Binge give.
 Lær mig ved Morgen og ved Avel
 At bede hjertelig og vel,
 Mens jeg er her i Live!

Hver Morgen lad i Jesu Navn
 Mig tage fra Guds Skjød og Favn
 Kraft til al Dagens Gjerning!
 Hver Aften lad i Jesu Tro
 Mig atter hente Nattero,
 Trods Lyffkens falske Terning!

Du Bonnens Mand! o suk i mig,
 Saalænge Gud misfundelig
 En Naadesdag forunder!
 Dg styrk, naar Livets Sol gaar ned,
 Mit Blik, saa det maa see i Fred
 Et Aftenrødens Under.

Ja viis mig da en aaben Rist
 I Himlen ind med gylden Skrift:
 Her indgif din Forsøner.
 Han har dit Syndeoffer bragt,
 Han splitted Dækket med sin Magt*) —
 Gak ind, hvor nu han throner!

*) Matth. 27, 51. Ebr. 9, 11. 12.

Ved en ung Moders Vaare.

For tvende Somre siden fra denne Dør en Rad
 Af Slyngplanter grønnedes med blomstrende Blad.
 I den lyse Sommerhytte sad der dengang To,
 Hvis Hjertes vilde sammen som Rankerne gro.

For een Sommer siden endnu de Tvende sad
 Bag blomstrende Stængler og solbelyste Blad;
 Den unge Kvinde boied sig moderom og blød
 Over den lille Spæde, der laa i hendes Skjød.

Nu staar her fra Døren af Grønt en anden Rad:
 Den bærer stikkende Naale, men intet haabsgrønt
 Blad;

Den driver ingen Blomster i den frostkolde Luft —
 Den spreder for den Døde sin tunge Sørgeduft!

Den unge Hustru ligger under sorte Ristefjæl,
 Og Manden dybt staar bøiet med smerteknuget
 Sjæl —

Saa grændser Dødens Gravlund med sin isnende
 Kyst

Tæt op til Livets sommerlyse, solvarme Lyst!

Men over disse Lunde, trods Dødens Jis og Snee,
 Kan, Gud skee Lov! vort Troesblik endnu en
 tredie see:

Ei dødelige Hænder har sat og vandet den,
 Livets evige Kilde der risler hen.

Og det vi sikkert vide: den aabne vil sin Favn
 For Hver, som ret af Hjerte kan nævne Jesu Navn.
 Og det vi sikkert haabe, at hun, som herfra gif,
 Paa Lunden nu alt hester sit glade Straaleblik.

Du arme Mand, som staar her saa sorgknugt,
 saa mørk,
 For hvem sig Livet breder som en endeløs Drk —
 Løft op dit vaade Dæ og fæst det paa hin Lund:
 Der er det godt at være, der har en Hytte hun.

Sig, skulde det ei være en Vandrings Møie værd,
 At ende der hos hende den tunge Rejsfærd?
 O, tænk dig der ved Borten med begge dine Smaa,
 Hvor i det dyre Frelsernavn I trostlig banke paa!

See, du har tvende Hænder, tag en af dem ved hver,
 Hvor de skal finde Veien, dem from og ydmyg lær!
 Hun, som dig skulde hjulpet, gif foran hjem til

Ne —
 Saa vil vor Herre give dig Styrke for To!

Ved en Kirkes Indvielse.

See, nu er Huset Herrens Huus,
Nu er her godt at være!

Saa hæv dig, Sjæl, paa Sangens Bruus,
At offre Tak og Gæ!

Hid kan vi stadig gaa
Fra Verdens Kammersvraa;

Her under Fredens Tag

Slaar Hjertet glade Slag —

O, her er godt at være!

Herinde skal paa Herrens Ord

Os mangt et Under hende,

Saa vi hans Magt og Naade stor

Kan alt i Støvet kjende:

Her enes Ild og Band
 Ved Døbefuntens Rand :
 I dette Vandbad gjød
 Den Helligaand sin Glød —
 Nu har det Magt at skabe !

Herinde stander Herrens Bord
 Med Livsens Føde dækket ;
 Hver den, som hunger, tørster, troer,
 Ham vorder Gaven rækket.
 Bor Jesu Kjød og Blod
 I Brød, i Kalkens Flod —
 Min Sjæl, hvad vil du meer
 I Jordehyttens Leer ?
 Her Himlen dig besøger !

Herinde lyder Herrens Ord
 Hver hellig Dag i Aaret,
 Slaar frække Synder ned til Jord,
 Men læger hver en Saaret.

O Herre, læg du Staal
I dine Bidners Maal!
Og lær dem Tale sød
Om din Forsoningsdød!
Du ene kan det gjøre.

Høit ligger Kirken, høit og frit,
Den skues langt i Dalen,
Og Taarnets dybe Røster vidt
Om Bygden bære Talen.
Hver Gang nu Kloffen gaar,
Og Kaldet til os naar,
Da vil vi løfte brat
Bort Hjerte med vor Hat,
Og vandre hid til Herren.

Den døde Fugl.

Rom. 8, 19—21. Ef. 65, 25.

Al Skabningen sukker tilsammen i Smerte —
Hvi stunder og higer og længes dens Hjerte?

Forkrænkeligheden med Trældom den trykker;
Den higer at bryde sin Lænke i Stykker.

Forbandelsens Ord efter Menneskesældet?
Bidt hen gennem hele Naturen har gjaldet.

Det lød over Jorden: til Dyret i Skoven,
Til Træet, til Fuglen, til Fisken i Boven.

See, derfra er Suset i Skovtoppens Krone,
Hint dæmpede Suk, hin Forlængselens Tone.

See, derfra den Blanding af Sorg og af Glæde,
Der strømmer til Dret fra Smaafugles Kvæde.

Dg kunde blot Stenen i Fjelduren tale,
Den skulde den samme Forlængsel os male —

Forlængselen efter den nysskabte Morgen,
Da Alt eier Liv, uden Synden og Sorgen;

Forlængselen efter den Dag, der skal lue
Med Evigheds Glands over laveste Tue;

Den Dag, da vor Herre skal løse det Bundne,
Dg reise det Faldne og Sunkne og Svundne —

Da Ulven og Lammet skal græsse tilhobe,
Dg fredelig drikke af Livsvandets Draabe —

Da Gudsbørn skal stande med Palmer i Hænde,
Med Sange og Jubel, der aldrig faa Ende.

Nu ligger din Fugl der med magtesløs Binge —
Da skal den i Palmernes Toppe sig svinge.

Nu luft er dens Die, det blinkende dunkle —
 Da skal det som Stjernen paa Nathimlen funkle.

Nu Sjæren den gule maa smuldre i Jorden —
 Da er den som Morgenens Guldfly vel vorden.

Nu har den et Blodstænk let henover Brystet —
 Et morgenrødt Drys er da over den rystet.

Nu tier dens Strube, den eier ei Sange —
 Da fløiter den Toner saa søde, saa lange.

Du Kjære! Kanskæe vil den atter dig kjende,
 Og sidde paa Balmen, du bærer ihænde;

Og synge dig Tak for du kjærlig den maded,
 Og mest for den Graad, hvormed sidst du den baded.

Kan hende! Thi hvem kan vel ane, hvem sige,
 Hvad times os skal i Guds Herligheds Rige?

— quid electorum cum res longi non regnil ubi
 — quid est in balneo Theriacali i nos longi ubi

"Seer til Lilierne paa Marken."

Blomsten vel staar i tunge Tanker,
 Ludende, luft hver Aftenstund.
 Men de omme
 Bessugtstrømme
 Netop da stige op fra dens halvaabne Mund.

Siden, naar Solen atter straaler,
 Folder den ud sit Bægerblad.
 Mod det Høie
 Slaar den Die
 Hvor en Dugtaare funkler saa freidig og glad.

Herre! du selv mig bød betragte
 Blomsten paa Mark med Troens Blik,
 Dg en Lære
 Bil jeg bære
 Dgsaa dennegang hjem fra det Syn, jeg fik.

Ofte sig Mulm og Mørke lægger,
 Som over Blomsten saa om mig;
 Dg mit Die
 Maa sig boie,
 Dg kun nedad jeg seer; men, min Sol, iffe dig!

Men naar mit bange Suk da stiger,
 Dg naar mit bedende Ord udgaar:
 Du fornemme
 Bil min Stemme —
 O, den Duft fra mit Indre du ei forsmaar.

Da maa vel Nattemulmet vige,
 Opret jeg staar som Morgnens Blomst,

Glaar mit Die
Mod det Høie,
Drikker Barme og Lys af din Atterkomst.

Lad mig da Blomstens Billed bære,
Kjærlige Herre, dybt i Sind:
 Hvad der vindes,
 Naar jeg mindes
Kun den glindsende Morgendugs Graad paa dens
 Kind!

"Seer til Fuglene under Himlen."

Jeg ludende sad og høiet
I Legems Bee og Bærk
Over den bedste af Bøger:
Jeg vilde læse mig stærk

Der var saa taust og ødsligt,
Thi mine Kjære var fjern;
Men ødsligst, fordi vor Herre
Bar borte, mit Skjold og Bærn.

Mit Die hvilte paa Bladet,
Men ei vilde Sjælen staa
For Trøstens evig faste Ord,
Som opslagne for mig laa.

Jeg løftede Diet opad,
Men Tanken thyngedes ned;
Lamslaaet var den Binge,
Den skulde flagret med.

Åh, tænkte jeg, du, som skal trøste
De Syge i uslest Braa,
Selv sidder du mat og modløs,
Naar Trængslerne banke paa.

Selv sidder nu mat og modløs
Bed mindste Meen og Bræk,
Du, som skal række den arme Sjæl
Trøst imod Dødens Skræk!

Dg forrigfuldt gled mit Die
Igjennem Ruden ud.
Men see, da sendte vor Herre,
Den Trofaste, mig sit Bud.

Det var en liden Erle
Som kom paa sin Binge blaa,

Dg. satte sig paa Binduets Aarm
Dg munter ind til mig saa.

Saa snever en Blads den havde
For sine Fodessjed,
At den maatte slaa med Bingen
For ikke at glide ned.

Dog sad den længe og vendte
Mod Ruden sin Bringe hvid,
Saa paa mig med klare Dine
Dg vendte sig hid og did.

Saa fløi den med freidig Kvidder,
Hvori der hørlig laa:
Du, som derinde sidder,
D see til os Staffels Smaa.

Vi veed ikke Dag, ei Alder,
Men flyve med Sang og Spil:
Slet Ingen til Jorden falder,
Uden Gud=Fader vil.

— Min Gud! du sender Lynet
Med knyttrende Flammers Bliuf,
Og Stormen, der knækker Skoven,
Er Bud, som gaar paa dit Bliuf.

Men ogsaa den lille Erle,
Som tittede til mig ind,
Saa her paa din Befaling,
Var sendt af dit Fadersind.

Den kom at laane mig Binge
Til Flugt mod din Himmelborg —
Jeg bankede paa, du lod mig ind,
Jeg fasted paa dig min Sorg.

Den gamle Mester.

Der stander en Eg paa Præstens Jord,
 Hans Die til dagligt Mærke;
 Den løfter dig op over Dal og Fjord
 Og strækker Grenene stærke.
 Den bærer paa flere hundrede Aar,
 Men frodig den løves Vaar for Vaar,
 Hver rindende Morgenlue
 Kun meer ærværdig at skue.

Den isnende Vinter Gang efter Gang
 Har skredet over dens Krone,
 Med sparsomt Daglys, med Nat saa lang,
 Uden en Sangfugls Tone,

Naar Krattet thygedes ved dens Fod
 Af Sneens Bægt, saa det frumbøiet stod,
 Da rakte den op sine Arme
 Som midt i Sommerens Varme.

Om Baar, naar Livet vil vaagne op,
 Dg Stormstod rase fra Fjeldet:
 Da bøier sig ydmyg Ungtræets Top,
 Selv maalfør Gran vorder fældet —
 Men da min gamle, min kjære Eg
 Staar ret og rank i den vilde Leg
 Med knudrede Arm mod Veiret,
 Dg hidtil saa har den seiret.

Det volder to Ting: først har den sin Rod
 Slaaet dybt i Klippernes Røve —
 See deraf fanger den Magt og Mod
 At staa i det barske Stevne.
 Dg dernæst op imod Lysets Glands
 Den løfter stadig Kvistenes Krands,

Dg drifker fraoven Saften,
 Lyset, Livet og Kraften.

Gud unde hver Præst, som kommer her,
 At staa saa rolig og mægtig.
 Mig unde han, gamle Mester kjær!
 At see paa dig ret andægtig.
 Ja, lær mig trods Sneens tyngende Lag
 At løfte mod Himlen Dag for Dag
 I Bønnen udbredte Hænder,
 Saa Vinterdvalen dog ender!

Men glider og lider det frem mod Vaar
 Langs Krøderens tause Strande,
 Dg Foraarsbudet i Bindstød gaar
 Dg pidsker de rørte Bænde:
 Saa lær mig at staa med sindigt Mod,
 Som du i mangel en Vaarstorm stod,
 Dg splitte med Ordets Bærg,
 Hvad der vil fælde og hærge.

Bedagede Mester! o lær mig kun
At bore Rod i den Klippe,
Som giver den ene trofaste Grund,
Dg aldrigen Gam at slippe;
Dg dernæst, som du med din Krones Top,
Daglig at hige og stunde op,
Dg drikke fraoven Saften,
Lyset, Livet og Kraften!

Den første Svale.

Mens Pintesolen straaledede Fred
Over Dalen i Morgenflammer,
I Jesu Navn jeg knælede ned
Og bad i mit stille Kammer.

Jeg bad til den Sandheds Mand, hvis Ild
Faldt ned paa hans Vidnefare,
At han, der alene kan og vil,
Maatte give min Tunge klare,

Dybe, brændende, strømmende Ord
At tale i Kirkehuset,
Saa Sjælene ret kunde løstes fra Jord
I Lys og Liv over Gruset.

Men først og sidst saa bad jeg ham dog
 For Folket i disse Dale:
 At han vilde unde det Liv og Sprog,
 At han vilde vække af Dvale.

Jeg klagede ham min bittre Nød,
 At endnu i Huus og Hytte
 Ruger der Binterfulde og Død,
 Den han med Vaar maatte bytte!

Saa gif jeg min Morgenvandring ud.
 Til mindste Mosplet og Tue
 Stod hele Egnen i Foraarsfrud —
 Ja, der var et andet Skue!

Fjorden glimted i Solens Skin
 Og vælted med Skulp sine Bande,
 Og Fugle sloited fra Gran og Lind
 I Li og paa grønne Strande.

Og Birkene stod i den klare Luft
 Og vaied i Morgnens Straaler,

Dg svang de halvaabne Blade til Duft
Som tusinde Rogofferskaaler.

Af, tænkte jeg da, som Birken staar
Med Pintseoffere glade,
Saa Menigheden naar Mandens Baar
Først rører dens Hjerteblade.

Hvor snart, min Herre! hvor snart, min Gud? —
— Da lod fra en jordtaft Stue
En Festens Psalme i Dagen ud
Dg steg mod den klare Bue.

Dg jeg blev inderlig sjæleglad,
Saa Taaren steg til mit Øie,
Mens Hjertets Tak med Duften fra Blad
Dg Sangen gik mod det Høie.

Tak, Pintsesol over Hjerternes Baar,
Tak, Tak for den første Svale!
Dg Tak for dens Bud; dens Kvidder spaar:
Du vækker vel op af Dvale.

Tor Altergangen.

Jesu! naar jeg nu skal knæle
 Paa dit Alters Knæfald ned,
 Og de tunge Tanker dvæle
 Ved, hvordan jeg er bered: —
 Angst vil trænge paa mig ind
 Og oprøre Sjæl og Sind.
 Tor jeg til dit Hørbord træde?
 Tor din Kalf min Læbe væde?

Er til Bryllupsgang jeg færdig.
 Nu, naar Nadverkloffen slaar?
 Herre! kalder du mig værdig,
 Om jeg blandt de Andre gaar?

Get jeg veed, og veed det godt:
 I mig selv er Synd og Sot,
 Hjertehaardhed — intet Andet,
 End hvad Loven har forbandet.

Men jeg ogsaa veed, du skjænker
 Selv en Bryllupsklædning skjøn,
 Som ei Smuds og Plet bestænker,
 O du rige Kongesøn!
 Din Retfærdighed, som Sne
 Hvid og straalende at see —
 Hvo i denne frem kan træde,
 Han skal smage Bryllupsglæde.

Bærer jeg den Dragt? Jeg stirrer
 Paa mig selv, og veed det ei.
 Sjælens Die sig forvirrer;
 Jeg maa svare Ja og Nei.
 O, den var omkring mig lagt
 Alt i Daabens Naadespagt —

Har min Tro den ogsaa taget
 Og mig rettelig idraget?

Hvem kan granske ud sit Hjerte?
 Den bedragelige Ting,
 Fuldt af Løgn i Fryd og Smerte,
 Falskt som Gis og loddet Ring!
 Herre! seer jeg paa mig selv,
 Svares baade: "haab!" og "skjælv!"
 Intet hos mig selv kan raade
 Tankens Nat og Tvivlens Gaade.

"Hvo der hen til mig vil komme,
 Støder jeg slet ikke ud" —
 Du har sagt det, mig til Fromme,
 Du min Herre og min Gud!
 Rig paa Synd, i Troen svag,
 Kommer jeg — imod mig tag!
 Handle, Herre! efter Ordet:
 Und mig Rum ved Naadebordet!

Bort fra mig og min Glende
Seer jeg til din Naades Hav.
Grib min Byrde du i Hænde,
Kast den i din egen Grav!
Jeg har Intet til dig med,
Keppe Tro og mindre Fred —
Stjænk af Naade Bryllupsklæde!
Stjænk af Naade Bryllupsglæde!

Ved Olberg Kirkes Indvielse.

“See, det Gamle er forgangen,
 Altid nu er bleven nyt.”

Bønnen, Ordet, Psalmefangen,
 Daab og Nadver hid er flyt’.

Gjennem denne Kirkeport

Er vor Indgangsvandring gjort;

Første Gang vort Hjerte luer

Takfyldt under disse Buer.

Ja dig, Gud! ssee Lov og Ære,

Som ved Bærket selv var med!

Lad nu Huset altid være
 Hyldt med Herrens Herlighed!
 Korset i sit Gyldenskjær
 Skinner over Altret der — :
 Saa lad Korsets klare Tale
 Straale her og sodt husvale!

Over Døbesuntens Bunde
 Kom med Kraft, Gud Helligaand!
 Skab dig Nytt, og dan dig sande
 Templer med din Almagtshaand!
 Herre Jesu, Frelsermand,
 Guds Genbaarne, Broder sand!
 Her dit Kjød og Blod os nære,
 Saa i dig vi evig ere!

Udentil er Alt fornyet —
 Stærke Gud! forny vort Sind!
 Hidtil var det overskyet —
 Bryd med Naadens Lys derind!

Byg os Alle, Stor og Smaa,
Til vor Jesu Maal vi naa!
Herre! gjør os ei til Skamme
Bed dit nye Huses Kamme!

Giv os mangen salig Glæde
Under dette Kirketag!
Til vor Stol som bedste Sæde
Mildt med Klokkens Rald os drag!
Og naar engang herfra ud
Vi skal fare, — Raadens Gud!
Lad i Jesu Navn os flytte,
Did hvor Alt med Nytt vi bytte!

O, mærk mit Ord!

Tre Beie bære mod Fjordens Bred,
Naar hjem fra det Fjerne jeg kommer;
Ad hvilken jeg drager, jeg skuer ned
Med Glæde ved Vinter og Sommer.

Thi Dalen er fager. I Norges Land,
Saa vide jeg der har vandret,
Jeg veed neppe Blet, som Sjælen kan
Binde saa uforandret.

Dg underlig Hjertet vider sig ud
Mod Folket, som hoer dernede:
Det er jo de Gaar, min Herre og Gud
Gav mig at føde og frede.

D, visseelig maa jeg takke ham,
 At her han reiste min Arne —
 Hvad Verden kan byde med al sin Bram,
 Det veed jeg af det Forfarne!

Men af! medens Dalen ved Vintertid
 Skinner i Sneens Lagen,
 Er Herrens Retfærd, meer straalehvid,
 Af Faa ret greben og tagen.

Dg medens Dalen i Sommerstund
 Spættes med gylden Grøde,
 Staa Hjerteagrenes dybe Grund
 End for det Meste øde.

Dg derfor maa jeg vel stryge min Hat,
 Hvergang jeg paa Bakkerne standser,
 Dg folde Hænder, og bede at
 Gud giver os Landens Sandser;

Saa vi maa isøre vor Syndenød
 Jesu Retfærdigheds Klæde,

Dg eie i Liv og smage i Død
Den Helligaands Fred og Glæde; —

Saa vore Hjerter maa ogsaa staa
I Kjærligheds milde Sommer
Med Frugt, og Gud sin Gæde kan faa —
Med eet Ord: at Riget kommer.

Saa bad jeg fra Høiderne mangen Bøn
Over Dalens Gaarde og Hytter.
Hidtil jeg bad den i dybest Løn, —
Nu du til min Tale lytter.

Og hvorfor det? O, mærk mit Ord:
Med mig du ogsaa maa sige,
Saa sandt paa den Herre Jesum du troer:
Tilkomme, tilkomme dit Rige!

Mit bedste Syn.

Mit bedste Syn, det er dog, naar
 Som nu vor Kirkes Klokke gaar
 Dg sender vidt sit Bud,
 Dg Baade med den dyre Last,
 For hvilken Herrens Hjerte brast,
 Paa Kaldet sætte ud;

Naar hver en Baad er overfyldt,
 Saa Moder for sin Spædbarns=Byldt
 I Skjødets knap har Plads,
 Dg Allesammen, Stor og Smaa,
 Til denne Færd har truffet paa
 Sin bedste Kirkefæds;

Og naar fra Bredden fjernt og nær,
 Mens Morgnen breder Gyldensfjær
 Paa stille staaiblaa Fjord,
 Det gaar for rappe Naretag,
 Og brede Sølvstrime bag
 Langt viser Veiens Spor.

De sætte ud fra hver sin Led,
 Men Alle søge samme Sted
 I Farten let og snar.
 En gylden Stjerne, just som den,
 Der drog de vise Østens Mænd,
 For Alle skinner klar.

Fra Kirkeoddens nye Spir
 Den straaler høit som Dalens Birk
 Og vinker Blik og Sjæl.
 Drag frem du kjære Kirkeslof!
 Den Stjerne lyser rigtig nok —
 Drag frem, drag frem, og knæl!

Dit Søndagsmødes gamle Hjem
Er Stalden ligt i Bethlehem,
Saa usfelt, trangt og lavt.
Men hine Tre gif let derind —
O, kom du med det samme Sind
Til Glæden, de har havt.

Men Herre Gud! dit Ord det er
Dog Stjernen, som med himmelsk Skjær
Først drager til din Søn.
Lad fra min Mund den Stjerne god
Nu lyse Mange til hans Fod,
Hans Kjærlighed til Løn!

Konglekviſten.

Fjernt fra Dalens Blomſtereng
 Red jeg gjennem Granelien;
 En barbenet liden Dreng
 Sad og gjæted Faar ved Stien.

I ſin Haand han holdt en Kvist,
 Hvoraf Knopper dunkelrøde
 Nu i Hundredtal forviſt
 Frem blandt mørke Naale brøde.

Han betragtede ſit Kov
 Fra den høie Fjeldets Palme,
 Og han ſang ſom til dens Lov —
 Beed du hvad? En Vigfærdſpſalme!

Denne Dreng har lært mig ret,
 Hvorfor Granen helſt er faaren

Til paa hver en Sørgeplet
 Ud at strø sit Bar for Baaren.

Se, den staar der lige grøn
 Selv i bittrest Frost og Kulde;
 Thi den veed, at Toppen skjøn
 Snart skal rødme oven Mulde.

Dg den suser: Vintrens Nød?
 Just ved den maa Baaren fremmes.
 Haab fra Herren Liv af Død!
 Aldrig skal dit Haab beskjæmmes.

Hvad med Graad der bliver bragt
 Genad mine Sørgeveie,
 Dg forfrænkelt nedlagt
 I det trange, mørke Leie —:

Som min Kvist i Baarens Stund
 Med de unge, røde Knoppe
 Stiger blomstrende af Blund,
 Naar vor Herres Dag er oppe.

Gud har gjemt det.

Jeg har et Barn paa fire Aar,
En liden vakker Pige,
Med mørke Dine, brune Haar —
Meer sød end jeg kan sige.

Hun stod og saa ved Soleglad
Igjennem Vindvets Rude,
Mens Himlen som et Rosenblad.
Let rødmede derude.

Men meer og meer tog Buen paa
At flamme og at gløde,
Saa alle Skjens Bræmme laa
Som Guld og Purpur røde.

Taus stod den Lille, taus og stil,
 Og stirred mod det Høie;
 I Sjælen Junker faldt af Ild
 Igjennem Barnets Die.

Hun mæled ei et Ord, men spændt
 Og stadig opad skued,
 Til Aftenflammens Pragt var endt
 Og sidste Glimt afluet.

Da vendte blidt=vemodig stemt
 Sig om til os den Lille.

"Ak, nu har Gud det Hele gjemt!"
 Hun sagde blødt og stille.

"O ja, mit Barn! saa vil det gaa
 Dig mange, mange Gange:
 Naar bedst Guds Herlighed du saa
 For Sjælens Die prange —

Saa vil den atter glide hen
 Og tabes i det Dunkle,

Dg intet Glimt er meer igjen,
Hvor nys du saa den funkle.

Men lad det aldrig vorde glemt,
Hvad selv du nylig sagde:
Da Gud har kun det Hele gjemt;
Han det til Side lagde.

Som Moder gjemmer Duffen din,
Som dobbelt godt det smager,
Naar hun den atter af sit Skrin
Frem til din Glæde tager:

Saa skjuler Herren og sin Glands
For sine Kjæres Die,
At han maa siden deres Sands
Bed Synet meer fornøie."

Hvem skal løfte mig op?

Hvad Ord der ofte ligger paa
De søde Børnemunde!

Ja, Genfold kan dog høiest naa
Og allerdybest bunde!

— Jeg har en Ven, hvis Hustru er
I Herren sødt hensoven;
Nu hendes Savn og Minde bær
Ham Budskab tidt fraoven.

Saa ganske nys en Aftenfund,
Da Kjærlighedens Snore
Mildt drog mod Paradisets Lund,
Hans Tanker opad fore,

At gjøre der et hjært Besøg,
Hvor alle Længsler harne,

Hvor Sorgen veires hen som Røg,
Dg Intet vi kan savne.

Han holdt sin moderløse Smaa,
En femaars Dreng, paa Skjødets,
Dg talte sagte til ham saa,
Da han kom hjem fra Modet:

„Din Moder gif af Verden ud,
Hvor Diet ofte græder;
Nu er hun hos den kjære Gud
Dg smager idel Glæder.

Der bær hun Reenheds Klædebon,
Som aldrig vorder smudset;
Thi Himlen bli'er af Engles Haand
Med Palmegrene pudset.

Der skal hun have om sit Haar
En grøn og deilig Krone,
Dg læser — tænk! — sit Fadervor
Tæt ved Gudfaders Throne.

Der seer hun Jesus ganske nær,
 Saa Hjertet sødt maa gløde —
 Ham, som du veed har Smaaabørn kjær,
 Og for os Alle døde.

Fortræd er der slet ikke til.
 De læse af Guds Die,
 Hvad han, den Eviggode, vil
 Og strax sig dertil soie.

Der er det Søndag hver en Dag,
 Thi Alle er' udlærte;
 De synge kun til Guds Behag
 Ud af sit glade Hjerte.

Se, der, mit Barn! nu Moder er —
 Sig, vil du did ei komme,
 At lege mellem Engles Hær
 Og synge med de Fromme?"

Den Lille grundet taus og stil,
 Som for den Sag at drøfte.

“Ja'er!” — sagde han — “du veed, jeg vil;
Men — hvem skal op mig løfte?”

Hvad Ord der ofte ligger paa
De søde Børnemunde —
Ja, Genfold kan dog høiest naa
Og allerdybest bunde!

Det Spørgsmaal er jo mit og dit,
Hvert Adamsbarns paa Jorden,
Og aldrig slaar et Hjerte frit,
Før Gaaden løst er vorden.

Gud give hver en Moders Sjæl,
Som Drengens Ord faar høre,
Det samme Spørgsmaal snart og vel
Med Alvors Hu at gjøre.

Og Hver, som spørger, give han
At see med Troens Die
Den naglestungne Haand, som kan
Os løfte mod det Høie!

Ungbirken.

En Ungbirk stander ved Fjorden
 Og Bandspeilet ganske nær.
 Hvor stor og smuk den er vorden
 De Nar, jeg har boet her!
 Nu løfter den hvide Stamme
 Kronen fra Bredden lav.
 Men tro dog ei, den vil bramme —
 Den veed ikke selv deraf.

I Guds og i Hvermands Dine
 Den voxer fra Dag til Dag,
 Og Kvistene, som sig høine,
 Nu byde hver Sangfugl Tag.

Men Birken undres derover,
 Den fjender slet ei sin Rang.
 Den høier mod Bandets Bover
 Saa ydmyg Bladenes Hang.

Just dette kan den forlene
 Skjønhed for andre Træer,
 Og lokker hen i dens Grene
 Al Himlens vingede Hær.
 Just det, at den ikke tænker
 At løfte sin Krone op,
 Men stille Kvistene sænker —
 Gjør skyggende luun dens Top.

Hvad kommer det af? Den skuer
 Sig daglig i Bølgens Speil
 Bed Siden af Krat og Tuer,
 Og — skuer saa deiligt feil.
 Thi alt som mod Lysets Nigler
 Den hæver sin Krones Stav,

Den synes, den nedad stiger
Og voxer sig mere lav.

Du deilige Birk, du Kjære!
Paa dig vil jeg ofte see.
Gud give, jeg maatte lære,
Hvad du mig saa smukt kan tee:
At voxer i eget Die
Nedad med hver en Dag —
At frone og at ophøie,
Det vorder da Herrens Sag!

Den syge Gut i Nedalen.

Du spørger om "den syge Gut i Nedalen"? Tænk, han har været i Kirke, og der annammet Herrens høihellige Nadver. Ja, vi have vel Aarsag til at sige: "Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al Jorden."

Jeg mindes ikke, hvormeget jeg, da du besøgte os, fortalte dig om ham. Derfor vil jeg her berette dig lidt udførligere om den Staffels Gut og haaber, du tilgiver, om jeg atter medtager Et og Andet, som du før kjender.

Det første Sognebud, jeg, efterat være kommen her, blev hentet i, var til ham. Det var tillige første Gang jeg skulde indvie og række

min Herres og Frelfers Legems og Blods Sakra-
 mente. Du kan vide, at jeg ikke drog afsted uden
 at have bedet. Med Fornemmelse af salig Gys-
 ning over den hellige Gjerning, jeg nu reiste hen
 til, red jeg opad de mørke Granstove, hvorigjen-
 nem Beien gif. Dog var Tanken paa Ansvarret
 det Overveiende hos mig. Det var en graa Dag
 sidst i September, og den lagde ogsaa sit Tryk
 over Sindet. Jeg kom frem til den eensomt be-
 liggende Nasgrænd, Nedalen, og jeg syntes jeg
 kjendte den godt, skjønt det var første Gang, jeg
 var der. Jeg havde seet saamange slige affides
 Gaardklynger i vort Land, just med en Beliggen-
 hed som denne, og de havde altid forunderlig til-
 talt mig ved sin Stilhed og lune Fred: Til
 Høre en brat Baffesfraaning, opad hvilken de af
 Solstegen brunede Guse med de saftgrønne Græs-
 tørvtage laa gaardviis "i Kruller", og som tabte
 sig i et høit skaldet Hjeld med en rund Kulle;
 nederfor, ved Skraaningens Fod, en guul Stør-

græsmyr, i hvis Indfatning det blifstille, fortblanke Tjærn affspeilede Hældingen med dens Gaarde. Paa den anden Side Graneli bag Graneli, saa langt Diet kunde naa. Alene fjernt, fjernt borte havde man et blaaligt Glimt ned i Snarumsbygden, som for at vække Længselen efter Folk. Alt var saa lydlost og taust; kun en Kobjælde hørtet høiest oppe ved Baarfjøset. Her i "Larsgaarden" i denne Nedalsgrænd laa den syge Gut. Der steg jeg af.

Men før jeg fortæller dig om ham, maa jeg sige dig, at til samme Gaard var endnu en gammel Kone fra en Huusmandsplads en Fjerdingvei derfra krøbet frem, ledet paa den ene Side af en Kvinde og støttet paa den anden Side af sin Stav, for ogsaa at blive betjent med Herrens Naademaaltid. Hun var skjælvende af Aldersskrøbelighed. I hende skulde jeg da, som i en Stedfortræder, gjøre det første Bekjendtskab med min Menigheds Sind, naar den søgte Nadver-

bordet. Ak, hvilket Bekjendtskab! Den gamle Staffels Kvinde var et sørgeligt Beviis for Sandheden af Herrens Ord: hvo som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver. Al Christendomsfundskab, ligetil de sidste Nester, var svunden, ingen Erkjendelse af Trang til Naade, ikke engang Biden om, at der var En, som var død for hende. Hun var ingen Synder, havde intet Ondt gjort; den hellige Nadvere forlangte hun, fordi hun havde saa ondt i sin ene Njærm (Hofte), og fordi hun haabede at blive bedre, naar hun havde nydt den. Jeg samtalede flere Timer med hende, men de gamle, af Alderdom sløvede Tanker, der saa mange Aar havde gaaet sin egen Vej, var det umuligt at bøie over i et andet Spor; det, som den ene Stund var erkjendt, var atter reent borte, naar vi i den næste skulde bruge det til at komme videre. Jeg bad for og med hende, og samtalede; men Enden blev dog, at jeg tilsidst maatte siige hende, at jeg ikke dristede mig til at

meddele hende Herrens Legeme og Blod. Den gamle Staffel var meget bedrovet, men sandelig ikke mere end jeg selv. Da jeg, efter at have givet en i Nærheden boende Skolelærer Anmodning om at besøge hende og efter de Anvisninger, jeg meddelte ham, søge at bibringe hende de nødvendigste Grundsandheder, kom udenfor Stuen, for mig selv — af, hvor behøvede jeg ikke Udgangen til Guds Faderhjerte i Jesu Navn! Det var den første Sjæl, jeg skulde forhjælpe til Nadverens Beredelse! I min ikke lange præstelige Gjerning har jeg gjort mange tunge Erfaringer, men ingen saa tung som denne.

Men al Trøstens Gud gav mig dog snart rig Trøst. Jeg gif nu atter ind i Husets andet Bærelse, hvor den syge Gut laa. Hans Skikkelse var udtæret, hans Ansigt magert og blegt; med sine store, sorte, dybe Dine saa han alvorligt paa mig. Begge hans Fødder, i hvilke han havde en ulidelig Bærk, vare opsvulmede til en uhyre

Tykkelse, og ombundne og omrevede til op mod
 Knæet. Det ene Been laa udstrakt paa Sengen,
 det andet maatte han have hængende i et i Taget
 anbragt Baand; kun saaledes var Smerten ud-
 holdelig. Han var omtrent atten Aar. Nu havde
 han ligget i denne tiltagende Jammer omtrent to
 Aar, siden noget efter sin Confirmation. Om
 Nætterne kun nu og da en kort Blund, naar
 Smerterne et Dieblik blundede; om Dagene altid
 den samme Pine. Det var hans Ungdomsliv,
 hvori alene den snart mere, snart mindre bræn-
 dende Bærf bragte Afvevling. Jeg var inderlig
 bevæget ved at see ham; men han selv udtalte
 ingen Klage. Under vor Samtale lagde han ikke
 blot for Dagen gode Christendomskundskaber, men
 dyb og levende Syndserkjendelse og inderlig Læng-
 sel efter Guds Naade i Christo. Men at gribe
 denne i Troen faldt ham svært, og han lagde ikke
 Dølgemaal derpaa. Mine trostende og opmun-
 trende Ord hørte han med Andagt, men hans

sjælelige og legemlige Lidelseserfaringer tillode ham dog ikke saaledes at annamme dem strax, at det strænge Alvorsudtryk over hans unge Ansigt kunde omskiftes med et mildere Freds-, end sig Glædesudtryk. Det var mig klart, at han betragtede sin haarde Tilskikkelse mere som Syndestraf, end som Kjærlighedens Optugtelse. Nu, hvad jeg ikke formaaede at fremlokke i den haardt Provede, det vilde jo nok Herren selv formaa, naar han drog ind i Brødets og Vinens Samfund. Her var sandelig Hjertets Arme udstrakte efter den frelsende Kjærlighed. Jeg udlagde ham i min Beredelsestale dette Apostelens Ord: "Hvem Herren elsker, den revser han, og han hudstryger hver Søn, som han antager sig. Men dersom I ere uden Revselse, da ere I uægte og ikke Børn." Og her gav Gud sin Naade til, at Ordet med sin Lysstraale naaede hans Hjerte; det mørke Die fyldtes af en glindsende Taare, og et Trøstens Smil afløste Alvorspræget over hans blege Ansigt.

Fra den Stund var den syge Gut i Bedalen en af mine rigtig Kjære. Han havde trøstet og glædet mig i en Stund, da jeg allerdybest trængte dertil.

Hans Lidelser vedbleve, og tiltoge snarere end de aftog. Bunden som han var til Sygeleiet, medens Dage og Nætter langsomt ffred hen over ham, altid henviist til de samme Dmgivelsler, hvor kjærlige end disse viste sig mod ham, længtes han saa saare efter Guds Huus og Menighedens Forsamling. Men saa begyndte jeg en Række Bibellæsninger i denne Grænd og henlagde disse til Larsgaarden. Døren mellem de to Stuer toges af Hængselerne; de Fleste samlede i den større Stue, men en Deel ogsaa i den, hvor den Syge laa; og jeg sørgede for, at min Plads blev der, hvor han godt kunde see og høre mig fra sin Seng. Havde disse Bibellæsninger end ikke baaret nogen anden Frugt, det er mit Haab, at de ikke lidet have hjulpet til at opretholde den

Staffels Elling — saa hedder han — i hans tungeste Provelfestid. Næsten ligesaa meget som ved Ordet, glædede han sig ved den fælles Psalmesang og Bøn; "det er mest, som jeg var i Kirken," sagde han. Disse ligefremme Folk pleie efter endt Foredrag, saamange som paa nogen Maade kunne komme frem, at trænge sig hen til mig, give mig Haanden og takke "for idag"; men min bedste Løn var dog Ellings Tak. Og hvor sorgmodigt, ja smerteligt et Alvor der end hvilede over hans Ansigt, eet Ord havde jeg ved Afskeden, som altid loffede en Glædesglands over det, det slog aldrig feil: det var, naar jeg sagde, at jeg snart, rimeligt til den og den Tid, vilde komme igjen "til Bibelmode."

En haard Strid havde jeg med Elling, i hvilken jeg maatte gaa skarpt løs paa ham: det var for at bringe ham til at betro sig til en Læge. Det var ikke langt fra, at han, som Gjeldsfolkets tildeels i Almindelighed, ansaa det for

syndigt at bruge Lægemidler. "Gud alene kan hjælpe, naar han vil, og hans Tid kommer"; "Han, som har lagt Korset paa, tilkommer det ogsaa at løfte det af" — og lignende Uttringer mødes man ikke sjælden med, naar man taler om Forpligtelsen til at henvende sig til Lægen i Sygdomstilfælde. Fjeldfolket danner heri den mest polare Modsatning til Byfolket. Medens disse Sidste vente Alt af Lægen og glemme Gud, forlange de Første, med Forsømmelse af de naturlige Midler, han i sin Magt og Visdom har forundt os, hans umiddelbare Hjælp. Det var ikke frit for, at Elling ogsaa betragtede Lindring eller Helbredelse ved Lægens Midler som et Indgreb i Guds styrende Forsyn. Men dertil kom endnu, at han i sit Liv kun havde seet en eneste Læge, der hastigt og noget skaansjellost havde udtalt, at her intet Andet var at gjøre end at affætte det haardest angrebne Been; og nu forestilte min fjære syge Elling sig, at Doktor og blank Aniv

maatte komme sammen ind gjennem Døren til ham. Jeg havde megen Noie med at faa ham overbevist om, at Benet, saa sygt det var, næst Guds dog var hans eget, og at ingen Doktor i Berden uden hans Billie kunde affætte det. Jeg havde mange Samtaler med ham, før han lod sig overtale, og maatte alvorlig lægge ham paa Sind, hvorledes han forsyndede sig imod Gud, der havde givet ham overflødige Midler til at forskaffe sig Lægehjælp, om han haardnakkethet vægrede sig ved at nytte disse. Han gav vel noget efter, naar jeg sad og talte med ham, men han var snart igjen anderledes tilfands. Og ved Broderen, som engang bragte mig Bud derom, sagde jeg ham, at jeg rigtig var misfornøiet med ham i dette Stykke. Kort efter var jeg i Larsgaarden "til Bibel møde"; da bad Elling mig paa sin trofkyldige Maade om Forladelse og gav sit Minde. "Jeg vilde saa nødvendig, der skulde være Noget mellem dig og mig, Fa'er", sagde han; "saa faar

Doktoren i Guds Navn heller komme.“ Jeg lovede ham at skrive efter en rigtig snil og venlig Doktor, og sagde, at naar han med Bøn om Belsignelse fraoven havde brugt det, denne forordnede ham, kunde han rolig overgive sig og sin Tilstand i Guds Faderhaand. Da vidste han, at det Bedste skede ham. Jeg tilskrev med hans Broder, der drog til Byen, en erkjendt dygtig og human Læge, og gav denne de fornødne Meddelelser om den Syge; han kom og vandt Ellings Belvillie, men sagde ham tillige, at i hans Kunst stod det kun maaske at berede ham nogen Lindring; Sygdommen var for langt fremskreden til at kunne helbredes.

Men hvad Lægen ikke kan, det kan Gud; thi “for ham er ingen Ting umulig.“ Da han havde bragt Elling til at gjøre Sit, uden Virkning (thi Sygdommen skred fremad), saa behagede det Gud at gjøre Sit. Han vilde hverken i Ellings eller Andres Tanke dele Gren med Nogen.

Hans være ogsaa Vren og Kraften evindelig! Et Par Uar senere begyndte den syge Gut at komme sig; Smerterne aftog, Nætterne blev lidt bedre; han begyndte at taale Benet nede fra "Fesselet", ja han formaaede at flytte sig selv fra Sengen til en nærstaaende Stol. Og saa raff gik det fremad, at han om nogle Maaneder tænkte at komme til Kirke, for der at annamme sin Herres og Frelzers Naademaaltid. Sandelig, her var Guds Finger.

Jeg vidste, at den Stakkels Elling, som nu i sex Uar ikke havde kunnet komme i Kirke, og som visselig i Grindringen om før mange Gange havde sukket med David: "hvor ellselige ere dine Boliger, Herre Zebaoth!" den kommende Søndag skulde forsøge sin første Kirkereise igjen; jeg havde bestemt, at den Syge, der var bange for at vække Opsigt, skulde forblive i Sakristiet, hvorfra Døren til Kirken skulde staa aaben, og alene under Af- løsning og Altergang løstes ind til A næfaldet.

Men Helligdagen oprandt med saa stærk Regn og isnende Blæst, næsten Storm, at jeg vist haabede, han ei vovede sig ud den Dag. Hvor forundret blev jeg derfor ikke, da jeg ved Indtrædelsen i Sakristiet fandt Elling der paa sin Baare. Han havde ikke været at holde hjemme; han havde prøvet Baaren, der til Kirkesærden var indrettet, flere Gange Dagen forud, og da de venlige Naboer, der vare komne forat skiftes til at bære den halvanden Fjerdings ned til Krøderen, hvor Reisen siden skulde gjøres tilbaads, om Morgenen indfandt sig, sad den Syge allerede fuldt færdig paa Baaren, og skyndte paa, at de i Jesu Navn skulde drage afsted. Alt var gaaet godt; men Elling var bleven stærkt gjenneblæst, og jeg var glad ved at saa hængt min Kappe om ham. Han selv var hjertenstafnemmelig for atter at være kommen ind under det viede Tag. Ak, tænkte jeg, at dog Naadens Gud skal være nødt til at bruge slige Midler for rigtig at vække Hunger og Tørst

efter sit Huses gode Ting i os. Hvor mange unge, sunde Fødder løbe ikke idag lange Veie forat slippe fra den Færd, denne Staffels Gut saa moiesfuldt har gjort. — Skriftetalen var holdt; de øvrige Madvergjæster vare afløste; nu bragtes Ellings Baare ind til Knæfaldet. Han sad der med nedslagne Dine og med et stærkt Blus over det ellers blege Ansigt. Den hele Menighed trængte sig, saavidt muligt, frem i Gangene og op i Stolene i den lille Kirke. Alle Dine vare rettede paa den Staffels Syge, som Guds Almagt og Naade nu efter saa lang Tid atter forundte at holde sin Kirkegang. Der var ikke et Die at see, uden det var fugtigt, og Ensfelte græd lydeligt. Men uagtet det var den inderlige Medfølelses Deeltagelse, kunde jeg dog see, at Elling fornem, hvorledes Alles Blik vare fæstede paa ham, og jeg maatte gjøre en snerpende Bevægelse med Haanden for at holde de Fremtrængende tilbage. Jeg udtalte med en Glæde

og Fortrøstning, som af! ikke altid er tilstede, Løseordet over ham dernede paa Baaren; men Ritualets Dnsseord havde jeg Moie med at faa frem; Stemmen svigtede og brødes. Fra Hjertet lod det dog baade som Dnsse og Bøn. Og det Ord veed jeg kom frem for Raadens Throne.

See, det var den syge Guts Gjenkomst i Herrens Huus. Jeg frygtede, at Overanstrengelsen og end mere det sludfulde, vindkolde Veir, han havde været udsat for, skulde forværre hans Tilstand, maaskee volde et fuldkomment Tilbagefald. Men Gud gjorde min Frygt til Skamme. Der var vist ogsaa Mange foruden mig, hvis Bøn fulgte ham paa Veien og dækkede ham bedre end min Regnekappe. Bed sin næste Altergang var Elling kommen sig saa meget, at han fra Kirken kunde følge med op til Præstegaarden og forblive der til den følgende Dag. Gaa kunde han ikke; men han red til Kirke, og over Gulvet i Stuen herhjemme krøb han baglænds paa Hænderne og de

omvirkede Fødder. Mine Smaapiger, som med deeltagende Forundring saa og talte med ham, har givet ham Overskriftens Navn: "den syge Gut i Nedalen"; og de har siden paa Papas Bænk hjemme i Stuen gjort mangt et Ridt op til Larsgaarden for at spørge, om han endnu har lige ondt i Staffels Benene sine? Men hver Gang har de faaet det Svar: at han er lidt bedre; og nu svares der paa Spørgsmaalet: at han ved to Stave kan gaa nogle Skridt paa dem; at han ved egne Kræfter har brudt op en liden Ager og sat Potetes ivaars; og at han daglig færdes ude, sysselsat snart med Et, snart med et Andet. Og om Gud derfor ikke føier ham i eet Dnske, han har næret, at gaa som Missionshjælper til Hedningerne, har jeg dog to Haab for ham, som du skal hjælpe mig at lægge paa den store Faders Hjerte: at Elling som et synligt Tegn paa Guds Magt og Kjærlighed maa komme til at gaa til den nye Kirke, som nu er

færdig, og at han, naar hans Kirkegang her er endt, maa faa Lov at træde ind i den Kirke heroventil, hvor intet Kne bliver træt af at bøje sig for Ham, ved hvis Saar vi ere lægte. Om det sidste Gaabs Opfyldelse vil vi bede uden at lægge til: Fader, om du vil. Han vil det. Maatte Elling og vi Alle ville som Han!

Hos P. F. Steensballe er udkommet:

D i g t e

af

Jørgen Moe.

2det forøgede Dplag.

165 Sider 8vo heftet 72 Skill.

Das P. B. Buchschloß zu Wetzlar:

© i g t e

in

Jürgen Müller

Verlagsgesellschaft

100 Jahre des Reiches

Depotbiblioteket

75sd 48 265

